

vidt denne ster ab Søvejen, maatte imidlertid nødvendigvis fremfalde Spørgsmaalet om Forholdet ved Landgrænsen. Det var let at forudsæ, at dersom der over denne kunde passeres ind i Riget uden Karantæne, blot imod at underkastes et Løgeesterhyn af nogle Djebliffes Varighed, vilde dette være ensbetydende med, samtidig med Søkarantænenes Indtræden, at faste hele Persontrafikken over paa Landgrænsen, navnlig Jærnbanevejene over Vandrup og Vedsted. Dette Forhold maatte anses for meget betænkligt. Ikke at tale om, at det vilde have Udseende af at prisgive Sylland og undrage denne Provins en Beskyttelse, som gaves Sjælland og Kjøbenhavn, var det jo øjensynligt, at Nytten af Karantænen mod Søfiden vilde helt tabes, naar der frit kunde passeres ind over Landgrænsen, og det saa meget mere som Efterhynet ved Landgrænsen i og for sig er endnu mindre betryggende end ved Søfiden, fordi der paa Passagerstibene til Gjedser og Korsør kunde anbringes Læger, som under Vejs kunde iagttage Passagererne, hvorimod noget tilsvarende vanffæligt med Nytte kunde ske med Jærnbanetogene paa deres Fart gennem Hertugdømmerne. Paa den anden Side var det klart, at det, selv om man ifølge Loven af 30te Marts 1885 vilde forbyde alle andre Indgange til Riget end Vandrup, ikke vilde være muligt at etablere en lignende Karantæne dersteds som i Sphavnene. Thi medens Søkarantænen som Regel skal udføres der, ved, at de ankommende maa blive ombord i det Skib, hvormed de komme, vilde Landkarantænen forudsætte et betydeligt Komplex af Bygninger med Tilbehør, der ikke paa nogen Maade lod sig tilvejebringe i en Hast, hvortil kommer, at et saadant Etablissement vil komme til at koste betydelige Summer og desuden er forbundet med Betænklichkeiten i andre Retninger. Der var derfor foreløbig ikke andet at gøre for Regeringen end at affærre Landgrænsen og saaledes henviser til Vejene over Korsør og Gjedser som dem, ad hvilke der kunde passeres ind i Riget, men til en saadan Forholdsregel manglede der Hjemmel i den bestaaende Lovgivning, og det blev derfor nødvendigt at forstæffe en saadan ved foreløbig Lov i Henhold til Grundlovens § 25. En sliq Affærring var paa den ene Side en Forholdsregel, der lod sig praktisk udføre med kort Varjel og som var bleven benyttet før mod Kusdhrshgdomme, og paa den anden Side var det paa Grund af vort Lands Lidenhed en ikke uoverkommelig Ulempe, at de, der vilde ind i Riget, henvises til at benytte Vejene over Korsør og Gjedser. Det

tilføjes i øvrigt, at Regeringen straks var betænkt paa at lempe Affærringens Stængthed saa meget, som Omstændighederne tillod. Saaledes overlodes det straks Chefen for Grænsegendarmeriet, hvem Affærringens Ledelse var overladt — ligesom ved tidligere Lejlighed, hvor Grænseaffærring for Kreaturers Vedkommende havde været anordnet — at indrømme dem, hvis Gjendomme overføres af Grænsen, de fornødne Lempelser. Og da det viste sig, at Koleraen ikke udbredte sig til den nordlige Del af Slesvig, ansaa Ministeriet det snart for muligt at indrømme endnu videre gaadende Lempelser, der medførte, at Affærringen i Virkeligheden ikke kom til at virke mere hæmmende end Karantæne, idet det tillodes at indpassere ad flere nærmere angivne Veje, naar de paagældende kunde oplyse, at de i 5 Døgn havde opholdt sig et Sted i Slesvig nord for en Linie fra Flensborg til Tønder, og at der ikke i den Tid paa Stedet var forefaldet mistænkkelige Sygdomstilfælde. Endvidere indrømmedes der en Lempelse, der i det væsentlige gif ud paa, at Personer fra Kongeriget kunde passere tilbage igen, selv om de ikke havde opholdt sig 5 Døgn i Hertugdømmet Slesvig, naar de ikke havde været længere syd paa end den nævnte Grænse. Og ved Siden af disse almindelige Lempelser er der indrømmet en Mængde specielle, naar Omstændighederne vare saadanne, at Ministeriet mente, at det kunde ske uden Fare.

Medens den foreløbige Lov som bemærket maatte lyde paa Affærring af Grænsen, ansaa Regeringen det dog for rettest at holde Spørgsmaalet om Karantæne paa Landgrænsen aabent, og Loven er derfor affattet saaledes, at den giver Regeringen Bemyndigelse til at affærre Landgrænsen, indtil Karantæne kan etableres. Spørgsmaalet, om dette skal ske og hvorledes, forelægges nu Rigsdagen, men da det for at bedømme dette var nødvendigt, at der maatte tilvejebringes Planer og Overslag til Indretningen af en saadan Anstalt, har den foreløbige Lovs Forelæggelse maattet udsættes herefter. Som det af de nu tilvejebragte Planer og Overslag, der ville blive stillede til Rigsdagens Disposition, vil ses, er det nemlig et kostbart og stort Foretagende at indrette en saadan Anstalt, selv om der forudsættes en betydelig Indstrænkning af Trafikken, navnlig til 1 Tog daglig kun over Vandrup, og selv om der forudsættes et formindstet Passagerantal sammenlignet med det under almindelige Forhold sædvanlige. Der maa tilvejebringes særlige Lokaler for